

GONIEC

Z A M O Y S K I

SPIS TREŚCI

OD REDAKCJI	4
EASTER IN ENGLAND	5
FASHION HISTORY	6
„RZECZYWISTOŚĆ PEŁNA WYZWAŃ”	8
ETYKA CHRZEŚCIJAŃSKA	11
O E-NAUCZANIU OKIEM UCZNIA	13
RESZTKI	15
ZNUŻENIE	17
DOCZESNE ZŁUDZENIA	20

KONTAKT:

 goniec_zamoyski
 Goniec Zamoyski
 goniec.redakcja@gmail.com

WYNIKI ANKIETY

Co najpierw : płatki czy mleko?

63% - płatki 🍌

37% - mleko 🥛

REDAKCJA

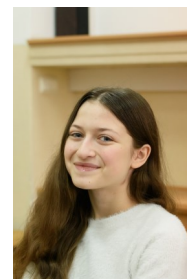
REDAKTOR NACZELNA, AUTORKA „FASHION HISTORY” ORAZ „RZECZYWISTOŚĆ PEŁNA WYZWAŃ”
MIRELLA DEREWECKA

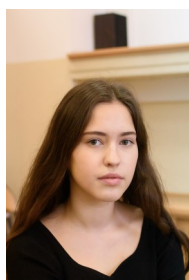
OPIEKUN REDAKCJI
MICHAŁ DENIZIAK

OPIEKUNKA REDAKCJI
AGNIESZKA MITURA

ZASTĘPCZYNI REDAKTOR NACZELNEJ, AUTORKA „EASTER IN ENGLAND”
MARIA PYTLAK

GŁÓWNA GRAFICZKA
WIKTORIA SIEKIEWSKA

KOORDYNATORKA FINANSÓW
WERONIKA WYSOCKA

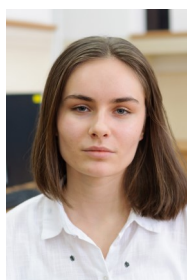
ADMINISTRATORKA STRONY NA INSTAGRAMIE, OKŁADKA
GABRIELA FEDORKO

ADMINISTRATOR STRONY NA FACEBOOKU, AUTOR „O E-NAUCZANIU OKIEM UCZNIĄ”
FRANCISZEK KRZEMIENIEWSKI

ILUSTRACJE
JAN OSIEJEWSKI

ILUSTRACJE
WERONIKA GŁADYSZ

ZDJĘCIA REDAKCJI
WIKTOR KALINOWSKI

AUTOR „ETYKA CHRZEŚCIJAŃSKA”
STANISŁAW MIKUSEK

AUTOR „RESZTKI”
RAFAŁ KASZUBSKI

AUTORKA „ZNUŻENIE”
ZUZANNA ZEMBOWICZ

AUTOR OPINII O ZAMOYSKIM
BARTEK ZIMAK

KOREKTA ARTYKUŁÓW ANGLÓJEZYCZNYCH
MARCIN KOZERA

KOREKTA
WERONIKA ZEMBRZYCKA
ROBERT WAGŁOWSKI

ANKIETA
NATALIA KANIA

KOREKTA, AUTORKA „RZECZYWISTOŚĆ PEŁNA WYZWAŃ”
MARTA KLEPACZKO

AUTOR „DOCZESNE ZŁUDZENIA”
KACPER PRZYBYSZ

KARYKATURA POD WSTĘPEM
KACPER GRZYZIAK

OD REDAKCJI

W ciągu kilku dni rzeczywistość, jaką znaliśmy do tej pory, stanęła do góry nogami. Mimo ładnej pogody, większość czasu spędzamy w domu – obecnie naszymi jedynymi atrakcjami może być spacer lub wyjście do sklepu, aby pomóc rodzicom w zakupach. Z niecierpliwością odliczamy dni, kiedy nasze życie powróci w stu procentach do normalności. Kiedy znów spotkamy się z przyjaciółmi i dalszą rodziną. Kiedy znów będziemy mogli przyjść do szkoły...

Na przekór negatywnym warunkom do pracy, nasza redakcja po raz kolejny nie zawiodła i przygotowała dla was kwietniowy numer z optymistycznym, wiosennym akcentem na okładce. Z myślą o minionych, nietypowych świątach Wielkiej Nocy dowiedcie się o tradycjach panujących w Wielkiej Brytanii i o etyce chrześcijańskiej. Zapoznacie się również z wynikami humorystycznej ankiety oraz z subiektywną opinią na temat lekcji online, które w obecnej sytuacji są (niestety) jedyną formą nauczania. Znajdziecie również wywiad z Panią prof. Kędziorek, który został przeprowadzony – jak dzisiejsze czasy przystało – na platformie Zoom. Miłośników mody zachęcamy do zaznajomienia się z jej historią na przestrzeni ostatnich 100 lat, a wielbicieli fikcji literackiej – z wierszem i opowiadaniem.

Pragniemy również serdecznie pożegnać tegorocznych maturzystów, którzy właśnie zakończyli 3-letnią przygodę w Zamoyskim - o przeżyciach jednego z nich możecie przeczytać w „Resztkach”. Życzymy im powodzenia na egzaminach – po raz kolejny w tej trudnej, niepewnej rzeczywistości...

Przyjemnej lektury życzy
Redakcja wraz z Naczelną,
Mirellą Derewecką

EASTER IN ENGLAND

We all know what Easter in Poland looks like: families with their kids cheerfully playing in the garden, Easter Bunny bringing them gifts and surprises. Overall, it is still the most important holiday for Christians. However, the situation looks completely different overseas, in Great Britain. There, the tradition comes from the ages before Christ and it's called Easter after the name of the Anglo-Saxon goddess of spring - Eostre. Then, ages ago, it meant saying goodbye to winter and welcoming spring.

„EASTER BUNNY“

In GB both Good Friday and Easter Monday are days free of work. On Sunday most of English families travel abroad or stay together for breakfast or go for a walk.

There is no such thing like our „łany poniedziałek“. As the name says, the Easter Monday's symbol is a bunny which is nothing like our Polish Christian bunny. The „Easter Bunny“ brings kids sweet surprises like candy or chocolates.

NO TO COLORFUL EGGS

English people gave up on colorful eggs long time ago - they prefer chocolate ones. It's an opportunity for so many English bakeries and restaurants to make their own sweet eggs people like to buy those days and make a lot of money this way. Over colorful eggs Brits prefer normal eggs - especially famous is a competition which consists in rolling them from a hill. The ones who reach the finish line untouched, win. Other well-known meals are bread rolls with a

MARIA PYTLAK

cross on them or simnel cake which you can recognize by eleven marzipan balls on top. They symbolize the twelve Apostles but without Judas - English people think he doesn't deserve any sweets for what he did.

POPULAR GAMES

Another tradition is a kids' game called „Egg Hunt“ that's literally about hunting chocolate eggs well-hidden by parents in the garden. The child who finds the most of them, wins. The last and also the most interesting activity is „Pace - Egging“. Children in England knock to their neighbor's houses and ask them for chocolate eggs. If they receive them, they have to sing a song in which they obligate themselves not to show up in the house till the next Easter. All clear.

FASHION HISTORY— XX CENTURY

Probably everybody has the biggest passion in their life – it can be cooking, swimming, playing volleyball... but how about fashion? This is an interest of many young people – but not only. In this article you'll get to know about the changes in the world's fashion over the last 100 years.

WHY 20th CENTURY?

The answer is easy – there was a dynamic transition of styles. From corsets were breaking girdles and long skirts to athletic leggings with Nike shoes... How did it all happen? What was the reason for these changes?

FOT: MAMA PISZE

LET'S START FROM THE 20's

While in the 19th century every part of the day had its outfit. 100 years ago men were allowed to spend the whole day in the same clothes. They could also change their past style into a more comfortable one – woollen jumpers, knickerbockers and loose jackets became more fashionable like never before. How about women? For them the most

MIRELLA DEREWECKA

important was convenience, too. The biggest impact on this had a well-known designer Coco Chanel, who made a famous LBD and attended a women's initiative of the tomboy style inspired by men's wardrobe and hairstyles – they really liked long skirts hiding the figure and „no-high-heels” shoes. Independence and freedom – these are the 20's postulates!

FOT: TECHPEDIA

THE 50's – READY FOR FEMININITY?

When the economic crisis and the World War II were the reasons for more functional and practical (but still elegant!) clothes in the 30s and the 40s, the 50s saw the breakthrough – the world of fashion came alive and designers had many more ideas for new clothes. Primarily, the main slogan was „womanhood” inspired by Hollywood. Dresses such as shirt ones were designed to

show their femininity. Leather jackets and blue jeans and the most important accessories – scarfs, gloves and little bags appeared in women’s wardrobes. Undoubtedly, an Italian designer Salvatore Ferragamo made high heels to underline sex appeal... just to mention Marilyn Monroe, the curviest woman of the 50s. What about men? They started preferring the „cowboy” style – narrow legs; strong leather jackets and engineer boots... and the new image of men came to life.

FOT: TOPNAJ.PL

DISCO AND PUNK IN THE 70s

After democratic and open access vogue with patterned suits from the 60s, in this decade fashion went to the next level – even now we can see references to punk, disco and hippie styles. In this period designers were experimenting and breaking every possible convention – they were inspired by e. g. A punk team Sex Pistols and by na iconic film „Saturday night ever”, where actors are wearing shining dungarees and metallic outfits. In a musical Hair you can see how hippies began spuring people to adorn their outfits with more floral and animal motives. The majority of women started wearing bell-bottoms and short tops or boilersuits with platform shoes, but on the beach - they stayed out of the crowd thanks to large brimmers. Men’s fashion was not boring, either – similarly to the 60s, their clothes were patterned and colourful.

SINCE THE 90s TO THE PRESENT

Compared to the disco 80s, the next decade was more alike to the here and now. 30 years ago fashion started being much crazier than ever – many people were pushing the boundaries. Let’s have a look at Spice Girls - they were mixing different styles, such as athletic, romantic and glamour ones. Do you know that T-shirts and jumpers with fabulous prints were born at that time? Many teenagers still love them. Tie-dyed and athletic clothes have stayed permanently in our wardrobes, whereas men’s vogue turned into more simple looks – classical black and blue colours replaced brave outfits.

SUMMARY

To conclude, our fashion is still getting changing. The biggest impact on it have both people and social/economic factors, such as wars or economic blooms. Thanks to clothes we can say something about ourselves, for instance about our independence or self-confidence. Even nowadays we can see that fashion designers are inspired by trends from the last 100 years. In vogue there are lots of opportunities and chances to play and have fun, but we must remember that in normal life our style and outfits can’t be fussy – be smart and elegant.

FOT: VOGUE

„RZECZYWISTOŚĆ PEŁNA WYZWAŃ” - WYWIAD Z P. EMILIĄ KĘDZIOREK

Pandemia koronawirusa wywróciła świat do góry nogami, także i edukację. Po przebudzeniu się nie biegniemy na pociąg w kierunku Powiśla, tylko włączamy komputer i uczestniczymy w lekcji on-line. Jaki jest nauczycielski punkt widzenia na tę sytuację? Na platformie Zoom p. prof. Kędziorek podzieliła się z nami swoimi spostrzeżeniami na ten temat.

M.D. : Jak obecnie wygląda Pani grafik tygodnia – czy zaszły duże zmiany w porównaniu do normalnego trybu życia?

W moim przypadku wygląda to specyficznie, dlatego że tuż przed epidemią dostałam pracę na $\frac{3}{4}$ etatu. Mój grafik wygląda więc zupełnie inaczej, ale nie tylko ze względu na pandemię. Dzisiaj na przykład powinnam siedzieć do 12 w biurze i potem pójść do szkoły, a tymczasem i owszem – te godziny biurowe są mniej więcej takie same, jak by były (no, tylko że nie ma problemu z dojazdem do pracy), ale aktywność szkolną realizuję wtedy, kiedy rzeczywiście jest ten czas (oczywiście w poniedziałek mam go więcej). Według zasad w Zamoyskim (bardzo mądrych zresztą) nie prowadzę lekcji on-line, zatem nie muszę działać dokładnie w ustalonych godzinach według danego grafiku.

M. K. : Jak wyglądały Pani ostatnie święta Wielkiej Nocy?

Tak się składa, że mieszkam sama, więc spędziłam te święta w absolutnej izolacji. Z bliskimi kontaktowałam się tylko telefonicznie. Miałam refleksję, że tak właściwie wygląda codzienność wielu osób: starszych, opuszczonych, samotnych, że być może tak kiedyś będą wyglądały każde moje święta... Sytuacja była więc rzeczywiście nietypowa,

MIRELLA DEREWECKA

MARTA KLEPACZKO

ale niezupełnie oderwana od realiów. Dla mnie dodatkowym problemem było to, że jestem osoba wierzącą i nie mogłam normalnie iść na mszę – chociaż śmiałam się, że odkałam uczestniczyć w liturgii Wigilii Paschalnej, mam po raz pierwszy miejsce siedzące – we własnym fotelu...

M. D. : Co sądzi Pani o zdalnym trybie życia – jakie są według Pani jego wady i zalety?

Myślę, że mogłaby to być długa lista. Bardzo brakuje mi na przykład żywego kontaktu szkolnego. Z nauczycielami widzę się na Zoomie, natomiast z uczniami nie widzę się w ogóle, a bardzo chciałabym mieć od nich informację zwrotną – czy to, co robię, ma sens. Kiedy się prowadzi lekcję, jest zupełnie inaczej – od razu widzę, kiedy ktoś śpi albo czy kto jest podekscytowany. Cenię więc to, że teraz czasem ktoś napisze do mnie (dostałam dwie informacje zwrotne, bo kogoś coś poruszyło) – bardzo się wtedy cieszę. Druga strona tego medalu: nawet jeżeli spotykam się z kimś na Zoomie czy na Skype, jakość kontaktu nie jest jednak taka, jak na żywo – niby widzę Wasze twarze/awatary przed sobą, ale tak naprawdę mam wrażenie, że nie patrzę do końca na żadną z Was. Poza tym przecież obraz na monitorze się spłaszcza, więc w dużej mierze od razu widzimy to, co jest za mówiącym – bardzo to rozprasza i wymaga wyjścia ze strefy komfortu, gdyż pokazuję komuś kawałek swojego życia, np. kot czy młodsze rodzeństwo wejdzie mi w kamerę. Czasem może być to na plus, gdyż pomimo tego, że jesteśmy daleko, istnieje jakiś element zbliżenia i

wejścia w tę cudzą przestrzeń poprzez zaproszenie (przecież wybieramy jednak to, co pokazujemy). Nawiązując ponownie do pierwszego pytania: jest to mimo wszystko różnica, czy organizuję sobie czas zupełnie sama, czy ograniczają mnie ramy czasowe. Choć jestem przed komputerem od 9 do 17 jak kiedyś, nie wołam teraz do kolegów „Hej! Czy ktoś idzie na obiad?”, tylko wychodzę do własnej kuchni. Z jednej strony jest to dobre, że mogę to zrobić w każdej chwili, ale z drugiej strony istnieje zagrożenie, że zacznę przekładać te zadania, które są dla mnie trudne. Często też podczas takich nieformalnych kontaktów – w pokoju nauczycielskim czy właśnie w kuchni biurowej, powstawały ciekawe koncepcje, rodziły się refleksje. Teraz tego nie ma. Swoją drogą, tak sobie myślę chwilami i ciekawi mnie, jak Wy, uczniowie, układacie sobie teraz czas, gdy ten grafik jest zupełnie inny i taki rozstrzelony? Wiem, że wielu uczniów (zwłaszcza na niższych szczeblach edukacyjnych, np. w późnej podstawówce) ma w tej chwili ogromne problemy z organizacją czasu pracy. Stanowi to spore wyzwanie zarówno u młodzieży, jak i dorosłych.

M. D. : Czy zgadza się Pani z twierdzeniem, że po pandemii koronawirusa świat będzie inny – relacje międzynarodowe ulegną pogorszeniu, a państwa „zamkną się w sobie”?

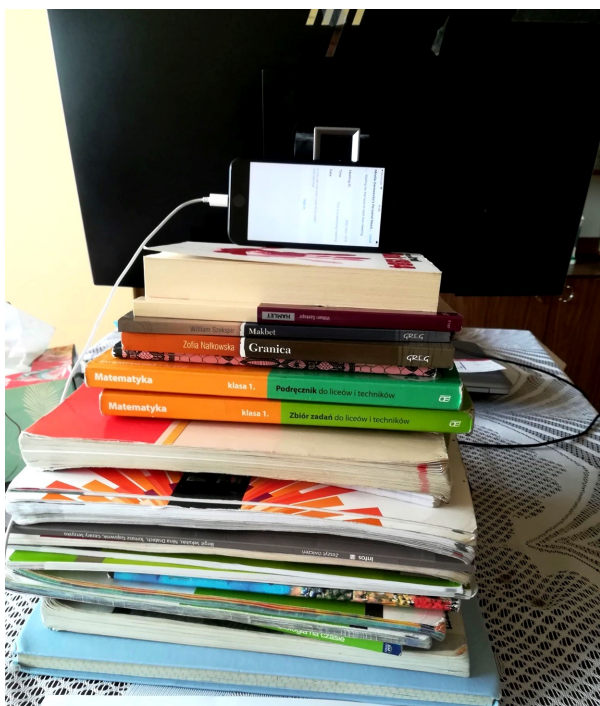
Mam poczucie, że my naprawdę niewiele wiemy. Oczywiście, jest to jakaś prawdopodobna teoria, tak samo, jak to, że zostanie zrewidowany ustrój kapitalistyczny, bo się nie sprawdził, prawda? Co ciekawe czytałam takie rozważania pochodzące i z lewej, i z prawej strony sceny politycznej. Istnieją też założenia, że w ogóle gospodarka świata zachodniego spowolni na dłużej. Ale obok tego mamy przecież teorie zupełnie przeciwnie. Sama się interesuję takimi hipotezami - pod warunkiem, że nie są podszyte histerią medialną. Nie mogę powiedzieć, czy się zgadzam, czy nie – zobaczymy. Miejmy nadzieję, że wszyscy. Często bywa tak, że tworzymy tysiąc hipotez, a okazuje się, że tak naprawdę wydarza się rzecz tysiąc

pierwsza. Trudno teraz powiedzieć, czy to przyjdzie, będzie dobre, czy złe; czy to będzie w takim kształcie, jak sobie wyobrażamy, czy w zupełnie innym. A może większe zmiany zajdą w nas samych niż na zewnątrz?

M. K. : Jakich rad mogłaby Pani udzielić uczniom, którzy niełatwo przechodzą ten trudny okres?

Wszystko zależy od tego, jakiego typu są to trudności. Być może są to problemy w zarządzaniu czasem – można potraktować to jako wyzwanie. Jeżeli teraz na spokojnie nauczysz się zarządzać swoim czasem, zapoczątkuje to w przyszłości. To bardzo ważna kompetencja, podobnie jak odpowiedzialność za własną naukę. W liceum niby – wiadomo – jesteście już odpowiedzialni za siebie i za swoją naukę. Nikt was do niej nie zmusi ale teraz, kiedy tak naprawdę nie ma bezpośredniego dozoru ani ze strony nauczyciela, ani (jak sądzę) rodziców, stanowi to kolejne wyzwanie. Fajnie sobie pomyśleć – a co jeśli uda mi się kroczyć po kroczyku brać coraz większą odpowiedzialność za to, że to ja się uczę, a nie mnie uczą? To całkowicie inna jakość. Wyzwania mogą być też innego typu. Wszyscy mierzymy się z trudnymi emocjami – jeżeli ktoś zaprzecza, to mu nie wierzę. Być może dopiero w tej chwili już jest mu łatwiej, bo się przyzwyczaił. Ale kiedy ktoś mówi, że od początku pandemii w ogóle go ta sytuacja nie ruszała, to po prostu ściemnia. Warto więc zadbać o siebie w taki sposób, jaki jest dla nas najlepszy. To chwilami nie jest takie proste. Mnóstwo dobrych rad otrzymujemy ze wszystkich stron, a tak naprawdę tylko my wiemy, co nam w rzeczywistości służy. Chociażby rada: „naucz się nowej rzeczy” – super, tylko czy ty masz na to czas? Jeżeli tak – to świetnie, ale być może właśnie trzeba wrócić do czegoś starego, co dawało nam satysfakcję i relaks. Ostatnio przeczytałam naprawdę fajne zdanie: czynności, które nas ładują energią i psychologicznie karmią, jest bardzo łatwo rozpoznać po tym, że kiedy w nie wchodzisz, to trudno ci się za to zabrać – tak, jak cho-

ciężby za trening. O rany, wyciągnąć te hantelki! Po treningu czujesz się jednak bardzo dobrze. I są takie czynności, w które wchodzi ci się bardzo łatwo, np. scrollowanie Facebooka albo gapienie się na serial. Ja nie mówię, że w serialach jest coś złego, ale kiedy oglądamy trzeci sezon tego samego dnia, to chyba już niekoniecznie jest to normalne... Po takich bezmyślnych czynnościach nie czujemy się dobrze, one nas nie „karmią”. Warto to obserwować. Ogromnie się cieszę, że w tej chwili możecie wychodzić bez „przyzwoitki” po to, żeby móc się ruszać, korzystać ze słońca i świeżego powietrza (no, teraz trochę świeższego w Warszawie). Zachęcam was wszystkich do jakiegokolwiek ruchu. Łatwo zasiedzieć się w tym fotelu, a to jest właśnie czas, w którym ze względu na bezruch powinniśmy się ruszać – również ze względu na nasz dobrostan psychiczny. Razem z kilkoma nauczycielkami i panią sekretarką założyłyśmy grupę na Messengerze, na której się wspieramy w codziennym ruchu właśnie po to, by mieć mocniejszą motywację. Może i wy jesteście gotowi coś takiego zrobić z koleżankami i kolegami? No i oczywiście bardzo, bardzo doradzam dużą ostrożność wobec zalewają-

FOT: MARTA KLEPACZKO

cych nas informacji. Sytuacja, w której się znaleźliśmy, stawia nas przed problemem niepokoju i niejasności. Nie wiemy po prostu, kiedy w końcu pójdziemy do tej szkoły, kiedy wymyślą szczepionkę (i czy będzie ona działać), czy wirus nie zmutuje. Niczego nie wiemy. Nasza kultura w dużej mierze promuje to, że mamy wiedzieć. Mało tego – kiedy wiemy, kiedy możemy sobie wszystko zaplanować, kiedy wszystko się logicznie układa, czujemy się bezpiecznie. Obecnie jesteśmy w dużej mierze wytrąceni z poczucia bezpieczeństwa. Problem polega na tym, że chcąc uniknąć braku poczucia bezpieczeństwa, zaczynamy czasami grzebać w różnych dziwnych źródłach... tak właściwie nawet nie musimy tego robić. Ja nawet dzisiaj rano dostałam od, wydawało mi się, rozsądnej koleżanki sensacyjną wiadomość o tytule: „Oszukują nas wszystkich”. Kiedy przeczytałam tytuł artykułu, od razu wiedziałam, o co chodzi. Grzecznie jej napisałam, że nie chcę czytać o teorii spiskowej. Odpowiedziała: „Gdybyś do tego zajrzała, wiedziałabyś, że to są fakty!”. Teorie spiskowe i fake newsy tak naprawdę zawsze podszywają się pod fakty. One nie są zrobione dla idiotów – bazują na naszym bardzo ludzkim strachu. Jeżeli widzisz taką wiadomość, pierwsze co przychodzi Ci do głowy to: ja to sprawdzę, ja chcę wiedzieć, jak mnie oszukują. Wtedy to poczucie braku wiedzy zostaje nakarmione: wiem już, oszukują mnie! Moja niepewność zostaje zaspokojona, natomiast w rzeczywistości napędzam jeszcze mój strach i moją bezradność. Czyli z jednej strony pakuję się w taki mechanizm, który jest dość naturalny dla ludzi, ale zarazem niebezpieczny dla mojego zdrowia psychicznego. Myślę, że odróżnianie faktów od opinii, niekarmienie się fake newsami i teoriami spiskowymi jest dla nas wszystkich teraz szczególnie istotne.

Serdecznie Pani dziękujemy.

Dziękuję i mocno wszystkich pozdrawiam.

ETYKA CHRZEŚCIJAŃSKA DLA ATEISTÓW I WĄTPIĄCYCH

Walter Lippmann w „Opinii publicznej” brutalnie podsumował współczesne społeczeństwo w słowach: „Człowiek nowoczesny, który przestał wierzyć w Boga, a nie przestał być łatwowiernym, wisi jak gdyby pomiędzy niebem a ziemią i nie znajduje nigdzie wytchnienia. Nie ma teorii sensu i wartości wydarzeń, które musi zaakceptować, jednak nadal musi akceptować wydarzenia. Nie ma autorytetu moralnego, do którego mógłby się zwrócić, lecz jest przymus opinii, mody i fanaberii. Nie istnieje dlań nieuchronny zamysł wszechświata, lecz istnieją konieczności – cielesne, polityczne, ekonomiczne”. Nie jest to oczywiście imperatyw dotyczący każdego współczesnego ateisty lub agnostyka, ale diagnoza narastającego problemu niezdolności ludzi pozbawionych uniwersalnych i ponadczasowych fundamentów świata do radzenia sobie z trudną rzeczywistością globalizacji, rodzącą stale nowe cywilizacyjne problemy i nieznajującą odpowiedzi na stare.

Poruszając kwestię moralności i kondycji egzystencjalnej współczesnych ludzi, trzeba zadać sobie pytanie, co to w ogóle znaczy „dobry człowiek”? Można się spotkać z definicją, że to ktoś, kto nie wyrządza zła innym. To jednak sformułowanie bardzo minimalistyczne, zakładające raczej neutralność moralną, a to postawa niezbyt ambitna. Taka osoba przecież nic nie musi robić, by otrzymać tytuł „dobrego człowieka”, wystarczy, że nie będzie złym człowiekiem. Czym jest zatem ten „dobroludzizm”?

Wielu ludzi wychodzi z założenia, że każdy ma prawo wyznaczyć swój własny system wartości. Oczywiście, nikt chyba nie zamierza polemizować z prawem człowieka do wolności sumienia, ale czy naprawdę wierzymy, że ktoś, kto nie jest w stanie wstać 15-20 min wcześniej, żeby poćwiczyć albo nie może uprzątnąć własnego biurka od pół roku, ma na tyle silny charakter, żeby sformu-

STANISŁAW MIKUSEK

łować swój prywatny system etyczny i do tego go przestrzegać? Czy wierzymy, że każdy współczesny człowiek ze swoim własnym systemem etycznym będzie w stanie przejść przez najtrudniejsze życiowe kryzysy?

Nikt nie mówi, że tak silne osobowości się nie znajdują, ale warto jednak zainspirować się systemami moralnymi funkcjonującymi już w kulturze. Cywilizację zachodnią bezsprzecznie ukształtowała przede wszystkim etyka judeochrześcijańska. Brak wiary lub jej niepewność nie zwalnia bowiem z dążenia do moralnego maksymalizmu, który właśnie z tej etyki wypływa (praktyka jej zwolenników oczywiście pozostawia wiele do życzenia). Można oczywiście zwrócić się w stronę filozofii Dalekiego Wschodu, ale ignorancją byłoby zaniechanie poszukiwań na własnym podwórku europejskim.

Punktem wyjścia do jakichkolwiek rozważań w tej materii jest słowo „miłość”. W tym artykule będziemy się nim posługiwać w bardzo ogólnym znaczeniu, wykraczającym poza relacje intymne czy rodzinne. W 22 rozdziale Ewangelii Mateusza Jezus z Nazaretu przypomina tak zwaną „złotą zasadę”: „Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego”. Rabin Hillel, jeden z najwybitniejszych prawników żydowskich, powiedział, że ona stanowi całe prawo, reszta jest tylko komentarzem. Wypływają z niej dwa ważne wezwania: kochaj siebie i kochaj innych równie mocno. Wiele osób może zadać pytanie, czemu mam kochać sąsiada, panią ze sklepu osiedlowego, kolegę z pracy czy w ogóle samego siebie?

Myślę, że na nas, jako gatunku, który w znacznej mierze ujarzmił tę planetę, spoczywa odpowiedzialność, żeby kochać, ale nie jak zwierzęta, tylko z pełną wolnością i świadomością, którą posiadać może tylko człowiek. Skoro dążymy do doskonałości tech-

nologicznej, a mimo to stale powiększa się pustka, jaką odczuwamy, to o ile więcej satysfakcji z samego faktu istnienia przyniosłoby wejście na drogę moralnego idealizmu. Czy można porównywać z czymkolwiek osiągalnym dla człowieka widok radości bezdomnego ze wspólnie zjedzonego z nim posiłku albo uśmiechu utrudzonej matki, która wkłada całe serce w wychowanie dzieci? Nie bez przyczyny wyewoluowaliśmy w to, czym jesteśmy, i nie bez powodu mamy takie możliwości, jakie mamy. Wyobraźmy sobie, że nad światem znajduje się pewna oś, na której końcach jest dobro i zło. To od tego, jak mocno będziemy codziennie kochać innych i siebie (w granicach zdrowego rozsądku rzecz jasna) lub nienawidzić, zależy, w którą stronę przesunie się wynik całego świata. Liczymy się zatem z tą odpowiedzialnością i bądźmy stróżami swoich braci, parafrazując Herberta.

To jednak nie koniec. Jezus mówi również o miłości wobec wrogów. Co to za wyzwanie kochać tych, którzy sami nas obdarzają miłością? Brzmi absurdalnie, a jednak trudno sobie wyobrazić doskonalszą formę miłości. Nie oznacza ona jednak oczekiwania z otwartymi ramionami na najgorszych przestępców, ale o stałą gotowość do przebaczenia oraz okazywania szacunku, a nawet miłosierdzia, tym, którzy przeciwko nam zawiniли i zawinią ponownie. Nie jest to sprzeczne ze sprawiedliwością, wręcz doskonale ją uzupełnia. Nie stoi to bowiem w sprzeczności z pojęciem kary, jej wykonanie może być również aktem miłości wobec pokrzywdzonego. Zasada ta ma chronić nas samych przed nienawiścią do drugiego człowieka, chęcią upokorzenia go i odebrania mu godności. Natomiast zdobycie się na akt łaski i litości (oczywiście nie okazany z wyższością) wobec swojego oprawcy, jest ogromnym moralnym zwycięstwem.

Zatem w sytuacji konfliktu między sprawiedliwością a miłosierdziem, według etyki chrześcijańskiej, warto postawić na miłosierdzie. Nie oznacza to, że nie wzywa ona do sprawiedliwości i uczciwości, zarówno względem innych, jak i siebie. Trzeba być świadomym swoich praw, ale i obowiązków. Należy wymagać od innych szanowania własnej godności i własności, ale czynić to

również wobec drugiego człowieka. Dobrze jest tu pielęgnować swoje sumienie, bo jak zdefiniował je Immanuel Kant: „(...) to świadomość, że istnieje w człowieku trybunał wewnętrzny”. Oceniając drugiego człowieka, jeśli w ogóle jest to konieczne, należy być w pełni uczciwym i brać pod uwagę wszystkie czynniki życiowe takiej osoby. Co do oceny własnej, cenna jest tutaj chrześcijańska spowiedź. Jak jednak może wypowiedać się ktoś, kto Panu Bogu się nie narzuca? Bardzo prosto, codziennie wieczorem poświęcić chwilę na odtworzenie w myślach swojego dnia i zadanie sobie pytania, co można poprawić we własnym postępowaniu. Jeśli przychodzi to z trudem, to można zasięgnąć pomocy u kogoś bliskiego.

W epoce, w której zalewa nas morze fałszywych informacji, warto zaważać o prawdę. Nie tylko w kontekście doboru mediów, ale również tę prawdę, której sami możemy być źródłem. Nie jest to bowiem jedynie informacja zgodna ze stanem faktycznym. W etyce chrześcijańskiej prawda to coś znacznie większego. Musi być ona przepuszczona przez filtr miłości. Łatwo komuś zwrócić uwagę, że robi coś, co nam się nie podoba albo przekazywać dalej to, z czym się ostatnio zetknęło, jednak zanim się to zrobi, warto się zastanowić, czy to, co chcę powiedzieć, jest potrzebne, jakie przyniesie skutki i (najważniejsze!) czy jakkolwiek wzbogacę tą informacją drugiego człowieka.

Etyka chrześcijańska stawia zatem poprzeczkę moralną dosyć wysoko. Nie ogranicza się ona, jak wiele osób błędnie myśli, do dekalogu, ale jest ona jego rozwinięciem. Przykazanie „nie cudzołóż” to w etyce chrześcijańskiej wezwanie do szacunku wobec cielesności – własnej i drugiego człowieka, „nie zabijaj” – to postulat afirmacji życia okazywanej poprzez miłość, „nie kradnij” – to zachęta do miłosierdzia i jałmużny wobec drugiego człowieka. Ów system etyczny wzywa każdego do nieustannego wykraczania poza własne horyzonty i wypełniania swojego życia coraz większą dawką miłości. Jak powiedział papież Franciszek: „Jeśli zło jest zaraźliwe, to i dobro takie jest. Dajmy się więc zarazić dobrem i roznośmy je dalej!”.

O E-NAUCZANIU OKIEM UCZNIĄ

Szkoły są zamknięte. Po 4 tygodniach izolacji przyszedł czas na skromne podsumowanie, chociażby samego nauczania na odległość. Izolacja w domu ma swoje zalety, to fakt. Ominęło mnie parę trudnych kartków, nie muszę wstawać wcześniej rano na pociąg, mam więcej czasu dla siebie. Są jednak też i wady. Najbardziej dalekosiężną konsekwencją pracy na odległość jest odzwyczajenie od regularnej nauki, i szczerze mówiąc, po powrocie do szkoły – kiedykolwiek on nastąpi – boję się najbardziej, jak okaże się, że zapomniałem procesu przyswajania wiedzy. Z utęsknieniem wspominam czasy, kiedy zaledwie kilka godzin wystarczyło mi na opanowanie materiału na sprawdzian, odrobienie lekcji, grę na pianinie, relaks i lekturę. Teraz, kiedy mam dużo czasu wolnego, godziny biegną szybko, a ja nie umiem zabrać się porządnie do pracy. W konsekwencji pracuję często do wieczora lub bagatelizuję pewne sprawy, czego nie zwykłem robić.

W pierwszym i drugim tygodniu kwarantanny nauczanie było chaotyczne i polegało głównie na wysyłaniu uczniom zadań przez nauczycieli do samodzielnego wykonania. Zalewała mnie krew nagła, kiedy o 9 rano czytałem o wypracowaniu, do którego napisania nie umiałem kompletnie podejść. Nie wiedziałem, od czego zacząć, jakich argumentów używać, na co zwracać uwagę, co będzie w szczególności brane pod uwagę przy ocenie pracy. No właśnie. Ocenie pracy. To była jedyna pewna wtedy rzecz. Moja praca będzie przez nauczyciela jedynie "łaskawie" oceniona. Jedyne, co mi zostało, to zgadywać, jak przypaść mu do gustu swą twórczością. Nie miałem, jak zapytać, jak

FRANCISZEK KRZEMIENIEWSKI

sprawdzić. Koleżanki i koledzy też nie mogli zbyt pomóc. „To nie nauka! To zasypywanie uczniów pracą” – krzyczeli wówczas rodzice. I słusznie.

Pani Wicedyrektor wpadła na genialny pomysł po dwóch zaledwie tygodniach. Pomysł przełomowy, innowacja na skalę żarówki i radia: prace domowe należy uporządkować w zakładce „zadania domowe” na platformie Librus. Ucieszyłem się, widząc co i na kiedy muszę przygotować. Miałem dosyć przekopywania się przez sterty wiadomości na Librusie. Od tego momentu przestałem zwracać na nie uwagę i realizowałem tylko zadania z odpowiedniej zakładki dziennika elektronicznego. Decyzja okazała się dobra, i, jak dotychczas, nie byłem ścigany za niedostarczone prace.

Potem sytuacja się ustabilizowała, i mogę powiedzieć, że zarówno ja, jak i moi koledzy, jesteśmy zadowoleni. Wraz z wprowadzeniem lekcji online zmniejszyła się liczba zadawanych prac. Wreszcie zapanował upragniony porządek. Zaplanowano nam łącznie dziewięć lekcji w tygodniu. To trochę mało, zważywszy, że idąc normalnym planem, dziewięć

lekcji mamy w samą tylko środę. Tutaj mam pewien dylemat, jeśli chodzi o przyszłą edukację w roku 2020. Jeżeli tak ma wyglądać nauka do końca kwietnia lub połowy maja, to czy ministerstwo postanowi wydłużyć rok szkolny? Skoro formalnie w okresie kwarantanny trwa nauka, to po co wydłużać jej okres? Zaznaczam, formalnie, ponieważ ze standardowymi zajęciami e-lekcje nie mają wiele wspólnego. Niestety, lub na szczęście, przepisy powinny działać w trybie formalnym, więc skoro teraz, de facto, odbywają się lekcje, to z mojego punktu widzenia, szkoła w lipcu byłaby co najmniej zamachem na wolność osobistą.

Już wyobrażam sobie ten dialog pomiędzy mną a nauczycielem pewnego pięknego, lipcowego dnia:

-Praca domowa!

-Nie dam. Nie mam i nie dam, bo gdyby nie pewien niedogotowany nietoperz siedziałbym sobie teraz nad morzem i cieszył się z wakacji!

-To jedyńka!

-Dobrze, tak tylko żartowałem. Już pokazuję.

Ostatnie zdanie wynika raczej z mojej spolegliwej natury, ale nie o niej teraz mowa.

Przyszłość stoi pod wielkim znakiem zapytania. Ministerstwo Edukacji gra na zwłokę i nie ogłosiło żadnych konkretnych wytycz-

nych co do przyszłości. Cały czas nie wiem, czy po Wielkanocy pójde do szkoły. Moja kuzynka mieszkająca w USA ma zawieszona zajęcia aż do końca roku szkolnego. Szybka i stanowcza decyzja. Chciałbym bardzo, żeby i w Polsce podejmowano tak stanowcze decyzje w sprawie systemu edukacji.

Czy egzaminy ósmoklasistów (tak, pośrednio też mnie dotyczą) odbędą się w terminie? Czy może maturzyści staną się zakładnikami majowych wyborów? Nie. Zbiorowe sprawdzanie ich wiedzy przesunięto na czerwiec. To pozwala wysnuć przypuszczenie, że i my, zwykli uczniowie nie wrócimy do szkoły przed czerwcem. Wszak przywrócenie zajęć oznacza automatyczne odmrożenie zatrzymanego w marcu ruchu. Skoro dzieci poszły do szkół, to ja pojedę na ryby, pójde na spacer dla przyjemności, spotkam się ze znajomymi w parku. Czy wkrótce poznamy odpowiedź na pytanie: kiedy koniec tego wszystkiego? Z pewnością nie.

FOT: MOODLER.PL

RESZTKI

Coś się kończy, coś się zaczyna. Zdanie to pasuje właściwie do każdej ludzkiej historii, a tą, którą dziś chcę poruszyć, jest trzyletni okres w Zamoyskim. Szkoła, o której nie pomyślałbym nawet, gdyby nie mój przyjaciel, z czasem stała się miejscem, z którym bez skrupułów będę się utożsamiał przez resztę mojego życia. I to niekoniecznie dlatego, że uważam, że wszystko działa tu rewelacyjnie i nie mogłem sobie wymarzyć lepszych nauczycieli. Chodzi o pewną więź, którą zaczynam dostrzegać, dopiero będąc na końcu mojej szkolnej drogi. Więź, o której nie pomyślałem, będąc w gimnazjum czy podstawówce. Tutaj bowiem zrozumiałem, że od tego, jak przepracuję ten okres i wykorzystam nadarżające się okoliczności, zależy będzie moje przyszłe życie. Tutaj pojawiła się możliwość zawarcia bardzo obiecujących i emocjonalnych znajomości. Tutaj pojawili się nauczyciele, z którymi naprawdę warto będzie utrzymać kontakt w przyszłości. I tutaj rozpoczęła się także moja przygoda z publicystyką, którą umożliwił mi Goniec.

Do dziś pamiętam początki mojej działalności w gazetce, która rozpoczęła się niemal dwa i pół roku temu. Zdecydowałem, że warto spróbować i napisać coś od siebie. Kto wie, może komuś się spodoba. Pierwszy tekst dotyczył jakiegoś aspektu sportowego, lecz nie jestem pewien czego dokładnie. Nie był to artykuł na najwyższym poziomie merytorycznym czy językowym, a jednak usłyszałem od profesora Deniziaka: „To się dobrze czyta”. Słowa te nie tylko sprawiły mi dużą przyjemność, ale zachęciły także do dalszej współpracy z Gońcem, którego stałem się nieodłącznym elementem do końca mojego pobytu w szkole. Lata te pozwoliły mi poznać koncepcje trzech różnych redaktorów naczelnych, z których każdy miał do zaoferowania coś od siebie. Gazetka się

RAFAŁ KASZUBSKI

zmieniała, a moje teksty wraz z nią. Miałem świadomość, że powodem, dla którego egzemplarze nowego wydania tak szybko się rozchodziły był, segment „Złotych ust”, a jednak zawsze jest miło zobaczyć swoje nazwisko przy tytule artykułu i wysłuchać kilku opinii na jego temat. Próbowałem różnych formatów, aż w końcu zrozumiałem, że najciekawsze jest nie to, o czym dowiemy się z codziennych programów informacyjnych, tylko to, czego doświadczyć można na własnej skórze, czyli między innymi szkolna czy pociągowa rzeczywistość. Odkrycie to sprawiło, iż zacząłem pisać teksty nie dla szlifowania moich pisarskich umiejętności, ale aby podzielić się z innymi moimi obserwacjami. To właśnie one przynosiły mi największą dumę i gorąco zachęcam wszystkich, żeby pisać o tym, co myślimy o życiu i naszej codzienności. Pisanie to bowiem możliwość uzewnętrznienia się, okazania swojej frustracji w sposób atrakcyjny i pożyteczny zarazem. Tylko będąc całkowicie szczerym z czytelnikiem, można przyciągnąć jego uwagę i zbudować pewną nić porozumienia. Myślę, że właśnie ten aspekt łączy wszystkich pisarzy Gońca. Niemal każdy mówi, że pisze dla siebie, a jednak jakakolwiek reakcja ze strony innych pozwala rozwinąć swoje przekonania i zrozumieć, co tak naprawdę interesuje ludzi.

Aspektu, o którym piszę, prawdopodobnie nie odkryłbym, właśnie, gdyby nie Zamoyski. Szczególnie mojemu rocznikowi przyszło mierzyć się z sytuacjami z pewnością niecodziennymi, a dla pisarza jak najbardziej inspirującymi. Nam było bowiem dane przekonać się, jak wygląda życie szkolne podczas strajku nauczycielskiego, jakie skutki dla szkoły będzie miała reforma edu-

kacji i czym dla maturzysty jest epidemia niebezpiecznego wirusa. Nie wiem, czy był w historii rocznik, któremu przyszło doświadczyć tak wielu komplikacji. Jednak być może za jakiś czas uznamy je za nasze pokoleniowe przeżycie i będziemy o nich opowiadać za wiele lat naszym potomkom, tak jak teraz pradziadkowie opowiadają nam o II wojnie światowej. Mimo to Zamoyckiego zdążyłem poznać dosyć dokładnie, by skonfrontować opinie na jego temat z rzeczywistością. To, że jest to liceum wymagające, wiedział prawie każdy i nie można mówić tu o jakimkolwiek zaskoczeniu. A jednak ilość materiału, który nieraz trzeba było przerobić, potrafiła doprowadzić człowieka zwyczajnie na skraj załamania nerwowego. Teraz widzę, że gdyby nie było czasem trudno, aktualnie nie byłbym tym, kim jestem. Każde doświadczenie zebrane w tej szkole, czy to FAZA, czy porywająca kampania wyborcza w drugiej klasie, czy nawet studniówka pokazały mi prawdziwy charakter tej szkoły. Jest to placówka, w której naprawdę spotykają się ludzie, którzy chcą coś w życiu osiągnąć i nie będą ograniczać się jedynie do zakuwania na sprawdziany. Nie to jest w rzeczywistości kluczowe dla licealisty. Liczy się przyszłość, znajomości, matura. Zamoy jedynie ma nam w tym pomóc, sprawić, abyśmy dojrżeli jako ludzie. Tutaj każdy z nas obchodzi swoje osiemnaste urodziny i widzi, jak obchodzą je inni. Dostrzega dzięki temu, że powoli kończy się życie, które znaliśmy z poprzednich lat i najwyższy czas sprecyzować, kim tak naprawdę się jest. Nie mówię tutaj o podjęciu decyzji na

temat przyszłego zawodu czy kierunku studiów, chociaż to również jest jak najbardziej wskazane. Mowa o swoistej wewnętrznej przemianie człowieka, który z dziecka musi w końcu stać się dorosłym. I z pewnością nie wyjdzie ze szkoły jako osoba w pełni ukształtowana i gotowa do życia, ale to tutaj ostatecznie zarysują się liczne życiowe priorytety i osobowość, z którą trzeba będzie przemierzać świat przez następne dziesiątki lat.

Bardzo możliwe, że to, co napisałem jest wyłącznie moją obserwacją i wiele osób się z nią zupełnie nie zgodzi. Być może hiperbolizuje znaczenie okresu licealnego w życiu człowieka. Być może wszystko to jest jedynie moim indywidualnym doświadczeniem. Nie zmienia to jednak faktu, iż pisząc ten tekst, piszę go jako „Zamoyszczyk” i nawet nie będąc wielkim zwolennikiem tego określenia, szczerze się z nim identyfikuję. Tutaj kończy się to, co dotychczas znałem. Teraz czas na nowe otwarcie i najważniejszy egzamin w życiu. Dlatego właśnie chciałem napisać pewne podsumowanie i opinię zarazem, a także podziękować: Gońcowi, który dał mi szansę na wyrażanie swoich myśli, nauczycielom, którzy pokazali, na czym należy się skupić, przyjacielom, którzy dali mi kolejną motywację do życia, i szkole, która uświadomiła mi, kim naprawdę jestem. Dziękuję za wszystko, a dla osób, które nadal wahają się nad dołączeniem do Gońca, komunikat jest prosty: korzystajcie, póki macie okazję!

O naszej szkole można mówić na różne sposoby, ale chyba nikt nie zaprzeczy, że doskonale spełnia ona swoją najważniejszą rolę - motywuje do osiągania indywidualnie wyznaczonych sobie przez każdego ucznia celów. Rówieśnicy i nauczyciele stwarzają atmosferę, która mobilizuje do odkrywania własnego potencjału, uskrzydla ambicję i nagradza wytrwałość. Nauka w Zamoyskim jest więc w pewnym sensie treningiem charakteru – pomiędzy wzlotami i upadkami uczy dystansu, odpowiedzialności i dyscypliny, tak bardzo potrzebnych na drodze do zawodowego i osobistego spełnienia. — Bartek Zimak

ZNUŻENIE

ZUZANNA ZEMBOWICZ

O d zaśnięcia powstrzymywała ją jedynie potrzeba robienia notatek. Jednak z powodu trudności ze skupieniem, w swoim zeszycie, zamiast wartych zapamiętania informacji, zapisywała jedynie wyrwane z kontekstu słowa. Tusz z taniego długopisu nieustannie rozmazywał się na kartach brulionu i skórze dziewczyny. Poplamioną dłonią zasłoniła rozwarłe w ziewnięciu usta i z niechęcią zmierzyła wzrokiem prowadzącą monolog nauczycielkę.

Część uczniów z rozmarzeniem spoglądała na skąpane w wiosennych promieniach słonecznych boisko, myślami przebywając już poza budynkiem szkoły. Inni nie myśleli wcale, tępy, rozmyty przez zmęczenie wzrokiem wpatrując się w pokrytą kredowymi zawijasami tablicę. W klasie było duszno, lecz z obawy przed chłodnym powiewem nikt nie otworzył okna. Alicję niezmiernie irytował ten wyolbrzymiony lęk przed ewentualnym przeziębieniem czy dyskomfortem. Wolałaby poczuć na skórze delikatne muśnięcie wiatru, zachłysnąć się świeżym powietrzem. Przynajmniej na tyle świeżym, jak bardzo może być ono w mieście. Liczyła, że chłód ją nieco orzeźwi i otrząśnie się z tej dziwnej ospałości, tak nietypowej dla jej energicznej natury. Denerwowało ją stępienie procesów myślowych, spowolniona reakcja na bodźce i nieustanne wrażenie odrealnienia, które z powodów znużenia dręczyły jej osobę. Wydawało się jej, że świat nagle zbladł, utracił swoją piękną, nieustanną energię i ruchliwość, a ona straciła kolory wraz z otoczeniem. Tego stanu nie dało się usprawiedliwić zwykłym niewyspaniem czy przemęczeniem – zdawał się istnieć bez żadnej określonej przyczyny, pozbawiając siły zarówno ją, jak i otaczających ludzi.

Jej znajomi też wydawali się dziwnie osowiali i bierni. Nie byli już skorzy do żadnego związanego z wysiłkiem działania. W ich oczach nie błyszczała już pasja i fascynacja światem, społeczeństwem, nimi samymi. Można obarczać winą za to dojrzewanie, zrzucać problem na rosnące ciało i dany wiek. Można przybierać nieszczerzy uśmiech i lekceważyć swój odbiegający od normy stan, w duchu modląc się, by jutro wszystko działało się jak dawniej. Alicji nigdy nie zadowalało takie postępowanie. Zawsze starała się doszukać drugiego dna bądź jakiegokolwiek powiązania z innymi elementami. Tym razem też postanowił podjąć jakieś działanie, wspaniałomyślnie obierając za cel odkrycie przyczyny senności dręczącej jej znajomych i wszystkich pozostałych uczniów w szkole.

Porzuciła nieefektywne tworzenie notatek, by skupić się na postawionym przed sobą problemie. W milczeniu roztrząsała postawioną przed sobą kwestię, aż nagle spłynęło na nią olśnienie. Czyż nie największą senność wszyscy odczuwali w sali 412 lub w pobliżu niej? Wraz z nagłym ożywieniem przyszło również zniecierpliwienie, wprawiające ciało dziewczyny w nieznaczny ruch. Miała ochotę zerwać się z krzesła i wybiec z Sali, nie bacząc na konsekwencje. Kto mógłby ją wtedy dogonić? Niesiona ekscytacją, wynikającą z prawidłowego połączenia faktów, bez problemu umknęłaby każdemu. Czuła się jednocześnie niepokonana i zniewolona przez panujące normy. Siedziała więc na miejscu, podekscytowanie ukrywając za obojętnym spojrzeniem. Dźwięk hałaśliwego, raniącego uszy dzwonka nigdy nie wydawał się Alicji aż tak cudowny, jej ręce przy pakowaniu książek aż tak niezdarne, a droga od ławki do korytarza aż tak długa. Wreszcie opuściła klasę. Pewnym krokiem ruszyła w stronę sali historycznej. Z jej

ust nie schodził niedorzeczny, szeroki uśmiech, a w upartym spojrzeniu lśniła determinacja. Przekonanie co do własnej racji skutecznie odpędziło znużenie i nadało stopom lekkości. Podążała przed siebie z wysoko uniesioną głową z niemal absurdalnym poczuciem ważności zapisanym na twarzy.

Gdy jednak stanęła przed drzwiami do klasy, cała wcześniejsza pewność siebie dziewczyny się ulotniła. Skonfundowana Alicja wpatrywała się w brudną biel znajdujących się przed nią drzwi, a wątpliwości zaatakowały jej umysł ze zdwojoną siłą. W obliczu rzeczywistości jej teoria wydawała się absurdalna. Co, jeśli okaże się, że nie istnieje żadna przyczyna? Że to wszystko to jedynie zbieg okoliczności? Nerwowo przestąpiła z nogi na nogę, jednocześnie odsuwając się od wejścia do klasy. Nie chciała zostać wyśmiana. Bała się kpin ze strony rówieśników i pogardliwych spojrzeń ze strony dorosłych. Wydawało się jej nawet, że już słyszy drwiny wyszeptywane jej do ucha. Przełknęła głośno ślinę i odwróciła się tyłem do drzwi. Musiała coś sobie ubzdurać. Przecież sam pomysł był po prostu śmieszny. Niedorzeczny. Naoglądała się za dużo teorii spiskowych. Wolnym krokiem, niemal niezauważalnie drżąc, zaczęła podążać ku głównemu korytarzowi. Wariatka. Ma zbyt wybujałą wyobraźnię. Zacisnęła zęby. Wciąż oddalała się od klasy historycznej. Co, jeśli jednak ma rację? Co, jeśli coś naprawdę się dzieje? Przystanąła i spojrzała przez ramię na poszarzałe drzwi, jakby spodziewając się ujrzeć tam rozwiązania jej tajemnicy bądź odpowiedzi na nurtujące ją pytania. Choć wejście do niej w żaden sposób nie przemówiło, w kilku krokach znalazła się przy nim i pociągnęła za klamkę. Drzwi posłusznie się uchyliły, ukazując rzędy opustoszałych ławek. Alicja nie spodziewała się ujrzeć niczego więcej, lecz i tak poczuła się nieco rozczarowana. Powoli weszła do sali, rozglądając się po białych ścianach, pokrytych popękana warstwą farby. W dusznym powietrzu wyczuła nikłą woń stęchlizny, obecną we wszystkich salach w szkole.

Stanęła przed olbrzymią mapą wiszącą na tylnej ścianie pomieszczenia. Sama jej tematyka wydała się dziewczynie nieistotna. Intrygował ją rozmiar mapy, a właściwie fakt, co by można za nią ukryć. Powolnym ruchem odsunęła kruchy papier, z ciekawością spoglądając pod jego spód. Nie była pewna, co spodziewała się ujrzeć. Najprawdopodobniej oczekiwała pustej ściany, która zrujnowałaby jej ostatnie nadzieje co do istnienia jakiegokolwiek tajemnicy. Na pewno nie przewidziała, że na białej farbie będzie znajdował się połyskujący, srebrny okrąg, który w trakcie wirowania rozpraszał padające na niego światło. Dziewczyna z sykiem opuściła płachtę i cofnęła się o kilka kroków, niemalże przewracając się o stojącą za nią ławkę. Zaraz jednak ponownie odchyliła mapę, wiedziona wrodzoną ciekawością.

Tajemnicze zjawisko nie przypominało niczego, co do tej pory widziała swoim życiu. Materiał, z którego zbudowane było koło, zdawał się płynny, nieco przypominający rtęć. Całość powoli obracała się na ścianie. Czyste srebro wyraźnie odcinało się od pożółkłej farby. Widok ten Alicję wręcz hipnotyzował. Wodziła oczami za każdym obrotem, niezdolna do jakiegokolwiek ruchu czy nawet myśli. Po prostu stała, oniemiała w obliczu fascynującego zjawiska. Mrugnęła, a wtedy pusty umysł zalała fala myśli. Czym było to coś? Czemu służyło? Skąd się wzięło w klasie? Czy miało związek z tym, co działo się z uczniami? Nie znalazła odpowiedzi na żadne z dręczących ją pytań. Nie była pewna, czy kiedykolwiek przyjdzie jej je poznać. Dźwięk dzwonka rozdarł powietrze, burząc mistyczną atmosferę. Dziewczyna zagryzła wargę, zastanawiając się nad swoim kolejnym krokiem. Nagle impulsywnie podniosła rękę i musnęła ruchomą powierzchnię okręgu. Przerażona własnym czynem natychmiast cofnęła rękę. Na jej palcach nie został nawet ślad srebrzystej substancji. Jedynie opuszki nabrały metalicznego

zapachu. Zafascynowana wpatrywała się w swoją dłoń, ignorując harmider obecny na korytarzu. Wyciągnęła rękę, by jeszcze raz dotknąć srebrzystej powierzchni. Tym razem jej gest nabrał śmiałości.

Nie zdołała nawet musnąć tafla, gdy w klasie rozległo się uporczywe brzęczenie, a powietrze bez wyraźnego powodu wydało się Alicji naelektryzowane. Cofnęła się powoli, strwożone spojrzenie wbijając w okrag. Ten zaczął wirować jeszcze szybciej. Nabrał zwartości i przypomniał teraz kręcące się szybko zwierciadło. Dziewczyna wstrzymała oddech. Zaciśnięła palce na blacie znajdującej się za nią ławki i w milczeniu obserwowała dziwne zjawisko. Ku jej zdumieniu przepelniał ją nie strach, lecz pewnego rodzaju radość. Patrząc na wirującą taflę i słuchając wysokiego brzęczenia, czuła wręcz niewytłumaczalny zachwyty. Jej wargi lekko się rozchyliły, a nos wypełnił zapach rozgrzanego metalu.

Wtem, na ułamek sekundy, tafla stała się przezroczysta. Alicja nie ujrzała jednak poplamionej ściany. Za okręgiem znajdował się gęsty las. Dziewczynę uderzył podmuch wilgotnego powietrza. Słyszała cichy szum drzew, czuła na języku wilgoć, a jej oczy raziły promienie słońca. Naraż ścianę znów pokryło srebro, które niemalże od razu wtopiło się brudną farbę. Alicja rzuciła się w kierunku ściany. Miała ochotę zacząć drapać w nią paznokciami, siłą otworzyć to tajemnicze przejście. Faktura pozostała jednak taka sama. Po raz ostatni przejechała po niej dłonią i westchnęła z rozczarowaniem. Przetarła znużone oczy i wolnym krokiem opuściła salę. Zdawało się, że świat opuściła reszta energii. Blade barwy zanikły, prezentując paletę szarości. Czas płynął wolniej. Korytarz był dla Alicji mniej realny niż widziany wcześniej las. Ściany delikatnie falowały, aż zdecydowały się zamienić na miejsca z podłogą, gdy ciało nagle wyczerpanej dziewczyny uderzyło o parkiet. Do snu ukołysał ją odległy szmer ludzkich głosów i wysokie brzęczenie.

Świadomość przysła powoli i niechętnie. Alicja nie była nawet w stanie otworzyć oczu. Wszystkie bodźce docierały do niej z pewnym trudem, nie mogąc przebić się przez wiążące jej umysł potępienie. Słyszała przytłumioną rozmowę dwóch mężczyzn. Z trudem wyławiała z niej pojedyncze słowa.

- ...portal... Czerpał od... wszystkich... ale teraz tylko... Nie wiem... jest źródłem.
- Czy da radę?
- Musi.

Mimo jej usilnych starań umysł Alicji ponownie osunął się w czeluści ciemności.

DOCZESNE ZŁUDZENIA

KACPER PRZYBYSZ

Czy wy nędzni ludzie myślicie
Że jak w Niebie żyć będziecie?

Czy wy przedziwne twory sądzicie
Że miłość na ziemi znajdziecie?

Czy wy biedni śmiertelnicy uważacie
Że pełni szczęścia doznacie?

Czy wy marne istoty wierzycie
Że marzenia swoje spełnicie?

Czy wy zwykli mieszkańcy oczekujecie
Że zdrowie wieczne zdobędziecie?

Wy czekacie pragnień zaspokojenia
Zjednania dusz samozadowolenia
Chcecie znaleźć sens wszystkiego
Patrząc przez pryzmat niczego trwałego
Wartościujecie nawet Boga
I w sercach waszych nie rodzi się trwoga

Więc zadam wam jedno ważne pytanie
Lecz nigdy nie uzyskam odpowiedzi na nie

Czy tym czego szukacie
Lub tym co spostrzegacie
Choć trochę coś zmienicie
Na świecie poprawicie?

Pomyślcie chociaż raz
Czy naprawdę nie widzicie
Że wpływu żadnego nie macie
Że życie do was nie należy
Tylko od kogoś innego zależy

Nie ma sensu wszystkiego wam tłumaczyć
priorytetów istotniejszych wyznaczyć
Wy nie rozumiecie jednej ważnej rzeczy
Że nic nie wartu jest żywot człowieka

